skem se godi sedaj nekaj, česar je bilo pač že dolgo treba: general Boulanger in njegova stranka podaja orožje, to se pravi, da jej čez par dni ne bode več sledú. — Shod katoliških veljakov v Belgiji je bil v resnici velik in tudi sklepi, ki so jih na njem storili, so znamenje za to, da imajo delalci pričakovati vzboljšanja le ta čas, ako se držijo katol. cerkve. — Kar se tiče Anglije, ni ji v tem času kaj reči. Na to pa gleda njena vlada, da obdrži vse niti v rokah, ki jih je treba pri mreži, ki obsega trgovino vsega sveta. — Nemški cesar Viljem II. pride prve dni oktobra meseca na Dunaj in tu se vršijo že tudi vse mogoče priprave za to, da ga vsprejme glavno mesto našega cesarstva v vsem blesku. Mi pa se skorej bojimo, da bode v tej reči preveč, eno pa nas v tem tolaži, da cesar ni prijatelj framasonov. — Iz Rusije prihaja glas, ki za naše cesarstvo ni posebno prijazen, vendar pa ni tak glas za to, da se mu verjame. Doslej ruski car nikjer nikoli ni kazal do našega cesarja sovraštva, potem pa, kar se piše sedaj v listih o njem, želel bi on dnes raji, kakor jutri vojsko z Avstrijo. — Pri Bolgarih se nam zdi, da se vršijo stvari, kakor je tam ravno mogoče, mirno pa z nekacim strahom, kaj da prinese kje že more biti jutrašnji dan. — Turski sultan kaže v novem času nekaj več prijazno lice do Rusije, kakor je bila to doslej navada. To pa še godi menda najbolj zavoljo denarja, da mu ga ne bode tako hitro treba šteti. — Na otoku Kreta je sedaj vse tiho, človek skorej ne ve več, da je bila ondi še pred par meseci velika ustaja. — V Afriki dela Emin paša z veliko srečo za Nemčijo in če mu pojde še dalje tako po sreči, bode v kratkem času več nemške zemlje v Afriki, kakor je imajo doma, v Evropi. — Iz Amerike ni poročil, ki so za to, da jih objavimo na tem mestu. Nesreče, posebno pri železnicah, pa niso več tam nove, kakor žal, da tudi pri nas niso.

Za poduk in kratek čas.

Iz Slovenije do Adrije.

(Potopisna črtica.)

(Dalje.)

Predragi čitatelj ali blaga čitateljica, kaj ne, sreča nama je mila, le glej zdajci otvori se rakev, ker se bo služila sv. maša „na počitanje velikoy svetca“ pri odprti rakvi. Potrpiva toraj malo in priporočiva tudi midva sebe in svoje drage mogočni príprošnji velikega svetnika! Mej tem si pa tudi lahko ogledava raznovrstna darila in dragocenosti, razobešene na steklu za pokrovom krste, koje so darovali ljudje iz hvaležnosti za vslišane prošnje in spolnjene želje. Glej, tu visijo drazi zlati prstani, zlate verižice, uhani, zlate in srebrne svetinje in medaljoni ite. Sv. obhajilo je minolo; kaj pa ta ropot? Ta ropot delajo sicer malo neokretni, a pobožni Dalmatinci, ki so prišli od daleč sv. Simeona v svoji potrebi prosit njegove priprošnje in se sedaj kar gnetejo, da bi ja noben ne zamudil poljubiti krste in svetnika vsaj hipoma pogledati. Počakajva, da so gotovi, videla bova potem vse tem bolje. Le glej, kako matere svoje nedolžne otroke vzdigujejo, da tudi njim „velike moči“ svetnikove pokažejo in kako ljudje duhovniku pri rakvi stoječemu svoje rožne vence molè, da jih malo ob rakvi obdrgne. Evo končana je dolga vrsta. Pojdiva toraj po stopnicah do rake in poglejva z lastnimi očmi čudež, ki oznanja tudi največjemu brezbožnežu, da je le vsegamogočnost Božja v stanu telo trohljivega človeka skoz devetnajst sto let tako ohraniti. Le poglej obraz, se li ti on ne zdi, da gledaš spečega človeka, kako dobro je ohranjen, visoko, široko čelo, na glavi sivi lasje, usta zamašena, z bombažem, kaj ne, ta obraz je istega Simeona, kojega iz njegovih slik poznava? In tam na prstu leve roke ima dragocene prstane, vse velikodušni dar kraljice Elizabete od leta 1371. In ta oprava, kako umetalna in dragocena je, vse je z zlatom in srebrom prepreženo!

Prenos sv. trupla v Zadar.

Sedaj se nam pa ne hote vsiljuje vprašanje in sicer je-li res to truplo, truplo sv. Simeona, kedaj in kje se je našlo in kedaj, kako se je v Zadar preneslo?

Da je truplo v resnici sv. Simeona, dokazano je po listinah in čudežih, o čemer se v naslednjem prepričamo.

Na drugo vprašanje pa se na podlagi zgodovinskih podatkov ne da odgovoriti.

Bolj obširno pa lahko odgovorimo na vprašanje „kedaj in kako se je truplo v Zadar preneslo“? in sicer na podlagi knjižice: „Život S. Šimuna pravednika, proroka in molitve na slavu istoga Svetca u Zadru 1869.“

Kako je prišlo, da so ravno naši bratje Hrvatje tako srečni, da so dobili v svojo pokrajino tako dragoceno svetinjo in kako je dospel Zadar do tolike časti tako sijajnega darú?

Po človeški naredbi in nameri bile bi imele Benetke vzprejeti v svoje ozidje ostanke sv. Simeona, a božja previdnost je hotela drugače. (Dalje prih.)

Smešnica 38. Dijak, znan zapravljivec, je kedaj že v hudih stiskah, ker ne dobi brž z doma denarja, zato brzojavi domov: „Oče, kje pa ostane denar?“ Oče pa mu hitro brzojavi na to: „Sin, v mojem žepu!“

Razne stvari.

(Odpotovanje.) Mil. knezoškof so se odpeljali zdravit se v Tirole ter jih, kakor se